




EDEL
COFFEY

ΟΡΙΑΚΟ
ΣΗΜΕΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΙΣΕΙ **ΤΑ ΠΑΝΤΑ**



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΓΟΡΙΤΣΑ ΜΠΑΚΟΔΗΜΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο 1

Στη Σουζάνα δεν άρεσε καθόλου να ξυπνάει τόσο νωρίς τα κορίτσια. Κοιμούνταν βαθιά στο σκοτεινό παιδικό δωμάτιο και οι ανάσες τους ακούγονταν αργές και ρηχές. Μόλις μπήκε μέσα, μύρισε την ξηρή, βελούδινη ζεστασιά των κορμιών τους. Τα μαλλιά της Λουίζ – μια ανοιχτόχρωμη ξανθιά φούντα – είχαν μόλις αρχίσει να μακραίνουν και στέκονταν όρθια, κυματίζοντας σαν υποθαλάσσιο φυτό. Η Σουζάνα έτριψε απαλά τη μύτη της πάνω στη χνουδάτη τούφα καθώς σήκωνε από την κούνια το έξι μηνών μωρό της.

Διέσχισε το δωμάτιο και ξύπνησε απαλά την άλλη κόρη της, την Έμα, που ήταν τεσσάρων ετών. Είχε ήδη μισοξυπνήσει και διαμαρτυρόταν. Η Σουζάνα ήθελε να διαμαρτυρηθεί κι αυτή. Ήταν εξουθενωμένη. Η Λουίζ την είχε κρατήσει ξύπνια τη μισή νύχτα. Ήταν μόλις η πρώτη μέρα του Ιουνίου, αλλά η Νέα Υόρκη αντιμετώπιζε ήδη ένα κύμα καύσωνα και, παρά τις προσπάθειές της με το κλιματιστικό, η ζέστη έκανε τους πάντες κακοδιάθετους. Η μετεωρολογική πρόβλεψη για σήμερα δεν έδειχνε καμία αλλαγή.

Είχε πάει δέκα το βράδυ όταν επέστρεψε από το νοσοκομείο την προηγούμενη νύχτα. Ο Τζον ήταν ξαπλωμένος στον γωνιακό καναπέ, με το iPad στερεωμένο στο γόνατό του, και οι 24ωρες ειδήσεις έπαιζαν χωρίς ήχο στην τηλεόραση. Σηκώθηκε και τεντώθηκε. Το μακρύ σώμα του ήταν λεπτό και νεανικό, ενώ τα ασημόγκριζα μαλλιά του ήταν πατικωμένα εκεί που ακουμπούσαν στον καναπέ. Αντιμετώπιζε πάντα την επιστροφή της Σουζάνα από τη δουλειά ως τη στιγμή που θα πήγαινε ο ίδιος στο κρεβάτι. Και αυτές τις μέρες μάλιστα κοιμόταν ήδη βαθιά όταν εκείνη πήγαινε να ξαπλώσει.

Η Σουζάνα άλλαξε αθόρυβα και γρήγορα την πάνα της Λουίζ μέσα στο απαλό πρωινό φως. Υπολόγισε το βάρος της καθώς την κατέβαζε κάτω για το πρόγευμα. Γνώριζε το βάρος της Λουίζ μέχρι και το τελευταίο γραμμάριο, έτσι όπως τη ζύγιζε μέσα στην αγκαλιά της κάθε πρωί. Πήρε μια βαθιά ανάσα μυρίζοντας τα μαλλιά της Λουίζ. Ήταν τόσο απλά και μεταξένια! Και αυτή η μυρωδιά τους... *Πώς φάνηκα τόσο τυχερή;* σκέφτηκε. Και αμέσως μετά... *Αν είμαι τόσο τυχερή, γιατί είμαι τόσο αγχωμένη και απογοητευμένη όλη την ώρα;* Προσπάθησε να διώξει από το μυαλό της την αμφιβολία, την ενοχή, να την απομακρύνει σαν να διώχνει μια μύγα. Εκείνη όμως ήταν επίμονη. Ένα άρθρο που είχε διαβάσει στους *Νιου Γιork Τάιμς* την προηγούμενη εβδομάδα έλεγε ότι οι γυναίκες περίμεναν να μεγαλώσουν για να κάνουν παιδιά. Μια νεαρή γυναίκα, όπως ανέφερε το άρθρο, έκανε την ερώτηση: «Γιατί να κάνεις παιδιά όταν δεν μπορείς ακόμη να τα απολαύσεις;»

Υποτίθεται δηλαδή ότι έπρεπε να τα *απολαύσεις*;

Η Σουζάνα αγαπούσε τη Λουίζ και την Έμα. Ποτέ άλλοτε στη ζωή της δεν είχε αγαπήσει τίποτα ή κανέναν όσο αυτές. Ήταν ένα σωματικό είδος αγάπης –μερικές φορές την έκανε να νιώθει ναυτία, αδυναμία, εξάντληση–, αλλά μπορούσε πραγματικά να πει ότι *απολάμβανε* να είναι μητέρα;

Αυτή την περίοδο δεν απολάμβανε τίποτα. Με τον Τζον δεν περνούσαν καθόλου χρόνο οι δυο τους ως ζευγάρι. Δεν κάθονταν ποτέ χαλαροί, περνώντας απλώς την ώρα τους, δεν έμεναν ποτέ στο κρεβάτι γελώντας, όπως έκαναν παλιά. Και η δουλειά στο νοσοκομείο ήταν περισσότερη από ποτέ. Όσο πιο επιτυχημένη γινόταν, τόσο περισσότερα είχε να κάνει. Ανάμεσα στις ολοένα και περισσότερες τηλεοπτικές εμφανίσεις της ως οικογενειακής συμβούλου, σε ένα εκδοτικό συμβόλαιο που απαιτούσε ένα καινούριο βιβλίο περί γονεϊκότητας κάθε χρόνο και στην *κανονική* δουλειά της ως καθηγήτριας Παιδιατρικής στο Νοσοκομείο Σεντ Τζον του Μανχάταν, οι μέρες έμοιαζαν να της ξεφεύγουν σαν βιαστικά παιδάκια. Και μετά οι νύχτες βούλιαζαν η μία μέσα στην άλλη, συμπυκνωμένες σε λίγα λεπτά, καθώς η Σουζάνα βυθιζόταν σε μια θάλασσα χωρίς όνειρα, παραδομένη σε μια σκοτεινή εξάντληση, μέχρι τα κλάματα της Λουίζ να τη βγάλουν από τον λήθαργο.

Ένα οικείο κύμα περιφρόνησης για τον εαυτό της την κατέκλυσε, όπως η μπογιά που πέφτει σε νερό. Γιατί δεν μπορούσε να είναι σαν τις άλλες μητέρες, να αγαπά απλά και ξεκάθαρα τα μωρά της χωρίς να αμφιβάλλει συνέχεια για κάθε απόφαση που έπαιρνε, αμφισβητώντας τις επιλογές της, αμφισβητώντας την ίδια την ταυτότητά της; Δεν μπορούσε να είναι απλώς υπομονετική, να βάλει

στην άκρη τις προσωπικές αγωνίες της, τους στόχους καριέρας –έστω και για μερικά χρόνια– με αντάλλαγμα την ευλογία να έχει παιδιά; Και αυτό ήταν πράγματι ευλογία. Είχε κάνει εξωσωματική γονιμοποίηση, για να αποκτήσει την Έμα, και μετά είχε μια απρόσμενη φυσική σύλληψη με τη Λουίζ.

Ο Τζον δεν είχε φανεί ιδιαίτερα χαρούμενος στην προοπτική ενός δεύτερου παιδιού:

«Είμαστε πολύ μεγάλοι» είχε πει. «Είμαστε ήδη τόσο πολυάσχολοι και η Έμα εξάντλησε μεγάλο μέρος των αποθεμάτων σου. Πρέπει να σκεφτούμε και τους εαυτούς μας, την *προσωπική* σχέση μας. Πρέπει να το συζητήσουμε το θέμα» είχε πει.

Η Σουζάνα ήξερε πολύ καλά τι εννοούσε ο Τζον, αλλά δεν ήταν διατεθειμένη ούτε καν να το ακούσει. Πώς θα μπορούσε να μη θεωρήσει ένα δεύτερο παιδί τόσο αργά στη ζωή ως την ευλογία που πραγματικά ήταν; Μέσα στον άγρυπνο κόσμο που κατοικούσε τώρα η Σουζάνα φανταζόταν μερικές φορές πώς θα ήταν η ζωή τους, αν δεν είχε μείνει έγκυος τη δεύτερη φορά.

Με ένα τίναγμα του κεφαλιού έδιωξε τις σκέψεις μακριά, με τον φόβο ότι οι αρνητικές σκέψεις ήταν αρκετές για να κάνουν τα άσχημα πράγματα να συμβούν. Δεν πίστευε στην προσευχή, αλλά καλού κακού ψιθύρισε μία.

Μια στριγκλιά από τη Λουίζ, που καθόταν στο καρεκλάκι της, επανέφερε τη Σουζάνα στο παρόν!

«Συγγνώμη! Πεινάς σήμερα, έτσι;» Έβαλε λίγη παραπάνω παιδική τροφή στο κουτάλι και η Λουίζ ηρέμησε προς στιγμήν.

Η Έμα ζωγράφιζε κάτι, ενώ ταυτόχρονα έχωνε Τσίριος στο στόμα της. Χαμογέλασε στη Σουζάνα και στη Λουίζ:

«Αυτή είναι η μαμά, αυτός είναι ο μπαμπάς, αυτή είναι η Έμα και αυτή είναι η Μπάμπα Λούλου» είπε δείχνοντας τις αδέξιες απεικονίσεις των μελών της οικογένειάς της, που αποτελούσε ολόκληρο τον κόσμο της.

Όταν η Σουζάνα έβαλε όλα τα πιάτα του πρωινού στο πλυντήριο πιάτων, πήγε τα κορίτσια στο μπάνιο τους και έπλυνε τα πρόσωπά τους, με τα κόκκινα χειλάκια τους να κουνιούνται κάτω από το σφουγγάρι (αυτό τους άρεσε) και τα μάτια τους να είναι σφιχτά κλεισμένα κάτω από το κρύο νερό (αυτό δεν τους άρεσε).

Μια πόρτα έκλεισε με θόρυβο στο κάτω πάτωμα. Προφανώς ο Τζον έφυγε για τη δουλειά. Ήξερε ότι το λεπτομερώς σχεδιασμένο πρόγραμμα της Σουζάνα δεν προέβλεπε το ενδεχόμενο αντιπερισπασμών, όπως οι «καλημέρες» ή τα «αντίο», τα φιλιά ή οι αγκαλιές. Η ρουτίνα τους ήταν τόσο στενά οριοθετημένη, που δεν υπήρχε χώρος για απρογραμμάτιστα πράγματα ή για αυθορμητισμό. Κανένας δεν μπορούσε να ξυπνήσει αργά (η Σουζάνα έβαζε πάντα δύο ξυπνητήρια), κανένας δεν μπορούσε να αρρωστήσει (ο αναπρογραμματισμός που θα απαιτούνταν σε αυτή την περίπτωση ήταν απλώς αδιανόητος), κανένας δεν μπορούσε να ξεκινήσει με το πάσο του (*υπήρχε* άραγε τέτοιο πράγμα;). Παρόλα αυτά, ευχόταν να της έλεγε μερικές φορές αντίο ο Τζον.

Η πόρτα κάτω χτύπησε ξανά.

«Τζον; Τζον; Εσύ είσαι;»

Το κεφάλι του άντρα της εμφανίστηκε στην πόρτα.

Ακόμη της έκανε εντύπωση πόσο άψογος έδειχνε πρωί πρωί ο Τζον – φρεσκοπλυμένος, φρεσκοξυρισμένος, ντυμένος στην πένα και με τα κατσαρά μαλλιά του τιθασευμένα με λίγο τζελ.

«Το αυτοκίνητό μου δεν παίρνει μπροστά» είπε σαν να μην το πίστευε. «Υπάρχει πιθανότητα να με πετάξεις εσύ πηγαίνοντας στη δουλειά σου;» ρώτησε ανοιγοκλείνοντας κάπως τα μάτια του.

Η Σουζάνα συνειδητοποίησε ότι ο Τζον φοβόταν μήπως προκαλέσει μια αντίδραση θυμού και εκνευρισμού. Έσφιξε τα χείλη της, για να κρύψει τον εκνευρισμό της, και είπε όσο πιο ήμερα μπορούσε:

«Φυσικά! Έλα, πάρε τα κορίτσια και την τσάντα του μωρού στο αμάξι... Θα βουρτσίσω στα γρήγορα τα δόντιά μου».

Η Σουζάνα υπολόγισε νοερά τα παραπανίσια δευτερόλεπτα και λεπτά που θα απαιτούνταν για να τον αφήσει στη δουλειά του και πόσο κάτι τέτοιο θα αναστάτωνε τη μέρα της. Γιατί δεν καλούσε απλώς ένα ταξί; Ο Τζον ήταν καταπληκτικός στη δουλειά του, αλλά κατά κάποιον τρόπο τόσο άχρηστος στη ζωή. Αγνοούσε με ελαφριά καρδιά πράγματα όπως το σέρβις του αυτοκινήτου και οι προθεσμίες. *Επικτήτη ανικανότητα*, σκέφτηκε θυμωμένη, τελειώνοντας με το βούρτσισμα των δοντιών της.

Το μοντεσσοριανό σχολείο της Έμα ήταν το μοναδικό στην περιοχή που άνοιγε στις 7 το πρωί, αλλά επίσης άνοιγε και τα Σάββατα, γεγονός που, αν και η Σουζάνα δεν ήθελε να

το παραδεχτεί, είχε παίξει κάποιο ρόλο στην απόφασή της να τη γράψει εκεί. Προσπαθούσε βέβαια να μην το χρησιμοποιεί συχνά τα Σάββατα. Ακόμη όμως και όταν το έκανε, δεν το ανέφερε ποτέ και σε κανέναν.

Για ποιον λόγο; Η αλήθεια ήταν πως ένιωθε κάτι σαν ντροπή –ή ίσως αποτυχία–, ειδικά εφόσον αφιέρωνε τόσο πολύ από τον χρόνο της συμβουλευοντας τους άλλους για το πώς να είναι τέλειοι γονείς. Τι θα έλεγε ο κόσμος, αν ήξερε ότι τα παιδιά της δρος Σου ήταν παρκαρισμένα στον βρεφονηπιακό και σε μια μπέμπι σίτερ, ώστε εκείνη να μπορεί να πηγαίνει στη δουλειά, να εκπονεί ερευνητικές εργασίες, να γράφει και να εκδίδει βιβλία και να εμφανίζεται στην τηλεόραση συμβουλευοντας γονείς για το πώς να διαχειρίζονται όλο αυτό το μπέρδεμα; Οι άνθρωποι δεν έδειχναν να αντιλαμβάνονται ότι, για να είσαι τέλεια μητέρα, έπρεπε να διαθέτεις πολλή βοήθεια και πολλά χρήματα. Και κάποιες φορές δεν κατάφερνε να δώσει το φιλί της καληνύχτας στην Έμα και στη Λουίζ. Ήταν σίγουρη ότι οι άνθρωποι που αγόραζαν τα βιβλία της θα τη θεωρούσαν απατεώνισσα, αν ήξεραν.

Ο βρεφονηπιακός σταθμός της Λουίζ βρισκόταν πιο κοντά στο νοσοκομείο. Δεν ήταν ιδανική λύση να αφήνει τα κορίτσια σε δύο διαφορετικά σημεία κάθε πρωί, αλλά το πλεονέκτημα ήταν ότι η Σουζάνα μπορούσε να επισκεφτεί τη Λουίζ, αν είχε κάποιο κενό στη δουλειά. Ή τουλάχιστον αυτό ήταν το σχέδιο. Ποτέ όμως δεν είχε κάποιο κενό στη δουλειά.

Η Σουζάνα θα προτιμούσε αν κάποιο συγγενικό πρόσωπο μπορούσε να βοηθήσει, αλλά η μητέρα της δεν ήταν

ποτέ ιδιαίτερα τρυφερός άνθρωπος και θα ήταν υπερβολικό να της ζητήσει να προσέχει τα κορίτσια. Πλησίαζε τα ογδόντα και η Σουζάνα, στα σαράντα έξι, γνώριζε πόσο εξουθενωτική μπορούσε να γίνει η φροντίδα των κοριτσιών. Άλλωστε δεν είχαν τέτοιου είδους σχέση. Κάποιες φίλες της Σουζάνα είχαν τέτοιες μητέρες, οι οποίες είχαν μετακομίσει μαζί τους αμέσως μόλις απέκτησαν μωρά, καθάριζαν το σπίτι, έφτιαχναν φαγητό, τις έδιωχναν να πάνε με τους άντρες τους για ρομαντικά Σαββατοκύριακα. Ποτέ δεν θα περνούσε από το μυαλό της μητέρας της Σουζάνα ότι η κόρη της μπορεί να χρειαζόταν βοήθεια (και ποτέ δεν θα περνούσε από το μυαλό της Σουζάνα να παραδεχτεί ότι χρειαζόταν βοήθεια).

Όταν η Σουζάνα και ο Τζον έφτασαν στο μοντεσσοριανό σχολείο, εκείνη πήγε να αφήσει βιαστικά την Έμα, αφήνοντας μάλιστα τη μηχανή του αυτοκινήτου αναμμένη. Έκανε ήδη φοβερή ζέστη και, όταν επέστρεψε στο αυτοκίνητο, είχε αρχίσει να ιδρώνει. Ο Τζον έκλεισε το κινητό του και πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του.

«Μέρος της στέγης του καινούριου σπιτιού κατέρρευσε».

Ο Τζον ήταν μάλλον ο μοναδικός μηχανικός στη Νέα Υόρκη που μπορούσε να κάνει τα γυάλινα σπίτια να στέκονται όρθια χρησιμοποιώντας μόνο μερικά κομμάτια λεπτό ατσάλι. Κατασκεύαζε απίθανα σπίτια για διάσημους αρχιτέκτονες με ακόμα πιο διάσημους πελάτες.

«Ω, Θεέ μου... Πόσο χειρότερη μπορεί να γίνει αυτή η μέρα; Χτύπησε κανένας;»

«Όχι. Απ' ό,τι φαίνεται, συνέβη τη νύχτα, αλλά το μέρος έχει γίνει χάλια. Μπορείς να με πας κατευθείαν στο εργοτάξιο αντί για το γραφείο;» Έκανε μια γκριμάτσα –πάλι– περιμένοντας την αντίδρασή της. «Λυπάμαι πολύ, Σουζάνα, ξέρω ότι δεν είναι στον δρόμο σου».

Γαμώτο. Υπολόγισε νοερά τα δευτερόλεπτα και τα λεπτά. Αν έπαιρνε τώρα τον αυτοκινητόδρομο, άφηνε τον Τζον και μετά γύριζε πίσω, θα μπορούσε και πάλι να βρίσκεται πριν από τις οχτώ στο νοσοκομείο. Η γραμματέας της, η Ρομπέρτα, της είχε στείλει μήνυμα το προηγούμενο βράδυ, για να της πει ότι σήμερα θα έλειπε ένας γιατρός από την κλινική. Το καλύτερο θα ήταν λοιπόν να πήγαινε νωρίτερα στο νοσοκομείο, αλλά τελικά δεν θα τα κατάφερνε.

«Δεν πειράζει» είπε, αποδιώχνοντας τον εκνευρισμό της. «Δεν φταις εσύ. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο τώρα».

Πήρε μια μεγάλη, χαλαρή στροφή, τέλεια καμωμένη, όπως και οτιδήποτε έκανε, και οδήγησε προς την κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει. Η Λουίζ χώθηκε πιο βαθιά στο καθισματάκι της και βυθίστηκε στον ύπνο μετά την άγρυπνη νύχτα της.

Ο Τζον τηλεφώνησε στον αρχιτέκτονα και στον εργολάβο και πέρασε το υπόλοιπο της διαδρομής μιλώντας στο τηλέφωνο. Ακούμπησε το χέρι του στον μηρό της Σουζάνα και την έσφιξε απαλά. Της ψιθύρισε άηχα τη λέξη *συγγνώμη*.

Εκείνη του χάρισε ένα φευγαλέο, συγκρατημένο χαμόγελο, για να του δείξει ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχεί.

Έφτασαν στο εργοτάξιο και ο εργολάβος ήρθε να τους υποδεχτεί. Όταν ο Τζον βγήκε από το αυτοκίνητο, γύρισε το κεφάλι του να την κοιτάξει και ρώτησε:

«Όλα εντάξει;»

«Ναι» του απάντησε η Σουζάνα. «Σκέφτομαι απλώς την κλινική. Έχω έναν γιατρό λιγότερο σήμερα και έχουμε υπεράριθμα ραντεβού, οπότε προσπαθώ απλώς να τα οργανώσω όλα μέσα στο κεφάλι μου πριν πάω».

«Πάντα σκέφτεσαι τη δουλειά» της είπε ο Τζον – αυτό ακούστηκε κάπως επικριτικό.

«Κάποιος πρέπει να το κάνει» αντιγύρισε εκείνη και μετά σιχάθηκε τον εαυτό της που ακούστηκε τόσο ευερέθιστη, τόσο μελοδραματική. Το τηλέφωνό της κουδούνισε. Ήταν οχτώ παρά δέκα το πρωί. «Συγγνώμη, Τζον, πρέπει να απαντήσω. Θα είσαι εντάξει;»

Εκείνος γούρλωσε τα μάτια του και χαμογέλασε. Έσκυψε μέσα στο αυτοκίνητο να τη φιλήσει, καταφέροντας όμως να αγγίξει απλώς την άκρη του στόματός της καθώς εκείνη έβαζε το κινητό στη βάση στήριξης και πάτησε το κουμπί στο τιμόνι για να απαντήσει. Τον περίμενε να απομακρυνθεί, πριν κάνει όπισθεν και πατήσει τέρμα το γκάζι κατευθυνόμενη προς το νοσοκομείο. Μπήκε στον αυτοκινητόδρομο χωρίς να βλέπει τι βρισκόταν μπροστά της, οδηγώντας σαν να είχε ενεργοποιήσει τον αυτόματο πιλότο, καθώς άκουγε τον πανικόβλητο ειδικευόμενο της στην άλλη άκρη της γραμμής. Ένας οδηγός που άλλαξε λωρίδα κόντεψε να την πετάξει έξω από τον δρόμο. Έκανε έναν ελιγμό για να τον αποφύγει μουρμουρίζοντας «μαλάκα».

«Κοίτα» είπε στον ειδικευόμενο της. «Απέχω δύο λεπτά από το νοσοκομείο, οπότε είναι πιο εύκολο να έρθω να εξετάσω η ίδια την ασθενή. Συνάντησέ με στη ρεσεψιόν σε δύο».

Το τηλέφωνό της συνέχισε να δονείται και να κουδουνίζει στη βάση του όσο εκείνη οδηγούσε. Το μυαλό της ήταν παντού – στον δρόμο, στο τηλέφωνό της, στον γάμο της, αλλά κυρίως στο παιδί που την περίμενε στο νοσοκομείο. Είχε χτίσει την καριέρα της κάνοντας εύστοχες διαγνώσεις και αντιμετώπιζε με μεγάλη περηφάνια και προσοχή τη δουλειά της, βοηθώντας τα παιδιά, βελτιώνοντας και συχνά σώζοντας τη ζωή τους. Έπαιρνε πολύ στα σοβαρά την ευθύνη της. Είχε δει υπερβολικά πολλές φορές πόσο γρήγορα ένα παιδί μπορούσε να περάσει από μια καλή σε μια κρίσιμη κατάσταση.

Σταμάτησε στο πάρκινγκ των εργαζομένων, στο πίσω μέρος του Τμήματος Επειγόντων. Πήρε την τσάντα και το στηθοσκόπιό της από το πάτωμα της θέσης του συνοδηγού. Έτεινε, χωρίς να κοιτάξει πίσω, το μπρελόκ με τα κλειδιά πάνω από τον ώμο της και άκουσε το διπλό μπιπ της κόρνας, που την ενημέρωνε ότι το αυτοκίνητό της ήταν κλειδωμένο. Ακόμη την έκανε να νιώθει μια σπίθα ενθουσιασμού. Είχε αγοράσει το αυτοκίνητο καινούριο πριν από μερικούς μήνες και εξακολουθούσε να απολαμβάνει τις μικρές ιδιορρυθμίες του, ακόμα και την έξτρα αεροτομή την οποία είχε αντιμετωπίσει τόσο αρνητικά ο Τζον.

«Περνάς κρίσης μέσης ηλικίας» της είχε πει όταν το είχε παραγγείλει, αλλά εκείνη δεν πτοήθηκε.

«Τουλάχιστον δεν έχω παράνομη σχέση» του είχε πει. Όλα αυτά τα χρόνια είχε κατά διαστήματα κάποιες υποψίες για τον Τζον, αλλά εκείνος έδειχνε πάντα ατάραχος, οπότε ή η ίδια ήταν παρανοϊκή ή εκείνος ήταν τέλειος ηθοποιός.

Έστριψε στη γωνία κατευθυνόμενη προς τη ρεσεψιόν του νοσοκομείου. Ήταν η τέλεια εικόνα της συγκροτημένης επαγγελματία. Ο ήλιος έκαιγε την πλάτη της και σταγόνες ιδρώτα είχαν σχηματιστεί στο πάνω χείλος της όταν άνοιξαν απαλά οι αυτόματες πόρτες του νοσοκομείου και μπήκε στον κλιματιζόμενο χώρο του Τμήματος Επειγόντων. Εντόπισε τον ανήσυχο ειδικευόμενό της δίπλα στο γραφείο υποδοχής. Ένωσε τον ιδρώτα να γίνεται δροσερός στο πίσω μέρος της λευκής μεταξωτής μπλούζας της και μια ηρεμία την κατέκλυσε καθώς μπήκε σε ρυθμό εργασίας και ξέχασε οτιδήποτε άλλο.

Μέσα στο αυτοκίνητο όμως, πίσω στο πάρκινγκ, η Λουίζ ξύπνησε και άρχισε να κλαίει.

ΟΡΙΑΚΟ ΣΗΜΕΙΟ

Ποιο είναι το
ΟΡΙΑΚΟ ΣΗΜΕΙΟ
στη ζωή αυτής της γυναίκας;

Μέχρι εκείνο το πρωινό η Σουζάνα τα έχει όλα:
δύο όμορφες κόρες, μια αξιοζήλευτη καριέρα ως παιδίατρος,
έναν επιτυχημένο σύζυγο...

Τα μαλλιά της είναι πάντα γυαλιστερά, τα ρούχα της ακριβά.
Τα έχει πραγματικά όλα!

Μέχρι εκείνη τη στιγμή...

Την πιο ζεστή μέρα του καλοκαιριού
η έξι μηνών Λουίζ ξεχασμένη στο πίσω κάθισμα
του αυτοκινήτου βρίσκει φριχτό θάνατο.

Όλα καταρρέουν...

